

La Femosa

Revista d'opinió
i informació local.
ARTESA DE LLEIDA,
maig-juny de 2010
Número 246

FESTA DE SANT JOAN

FESTA DE SANT ISIDRE

IMATGES D'AHIR

Processó de Corpus dels anys seixanta del segle XX (Fotos: Arxiu e la Femosa)

Col·laboradors

Alternativa Ecologista d'Artesa
AMPA de l'Escola *Els Til·lers*
Cèlia Argilès i Andrés
Andreu Bergé i Fontane
Josep Mª Carrera i Fornalés
Adolf Costafreda i Castillo
Felip Domènech i Costafreda
Neus Falcó i Manonelles
Laura Farran i Botargues
M. Carme Farré i Vilalta
Felip Gallart i Fernández
Francesc Gallart i Fernández
Josep Gallart i Fernández
Lluís Gil i Fontanet
M. A. Navarro i Solé
Jordi Niubó i Nosas
Pol Puertas i Gallart
Ramon Serra i Batlle
Maria Serra i Domènech
Eulàlia Solà i Miró
Josep Ramon Solé i Gallart
Miquel Torres i Benet

Fotògraf

Ramon Serra i Batlle

Els articles que apareixen a les planes de La Femosa reflecteixen únicament l'opinió de llurs signants.

2a. època.
Dipòsit Legal:
L-264-1981.

Aquesta publicació local
rep el suport de:

Ajuntament
d'Artesa de Lleida

Índex

Imatges d'ahir

La Redacció 2

El Reportatge

Ramon Serra 4

Pòrtic

..... 5

Actualitat artesenca

Cèlia Argilès 6

Imatges de l'actualitat artesenca

Ramon Serra 8

Cuina Vegetariana

Adolf Costafreda 12

Entreteniments

Andreu Bergé i La Redacció 13

Un any amb l'EMMA

Cèlia Argilès 14

Va d'arbres

Adolf Costafreda 16

Sortida de to dels ecologistes

Miquel Torres 18

La viavilitat de la "no violència"

Joan Ramon París 19

El mal somni d'una nit d'estiu

Mateu Ramon 23

Bahia: encant i màgia

Joan Ramon París 26

L'Alternativa amb APROMI i Sant Joan de Déu

Alternativa Ecologista d'Artesa 29

Phil amb l'AJALL

Pol Puertas 30

11a Mostra del Bestiari Festiu de Catalunya

Josep Mª Carrera 31

Ho hem llegit a...

La Redacció 33

Phil

Pol Puertas 34

Telèfons i horaris d'interès...

La Redacció 35

Solucions als entreteniments 35

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCs

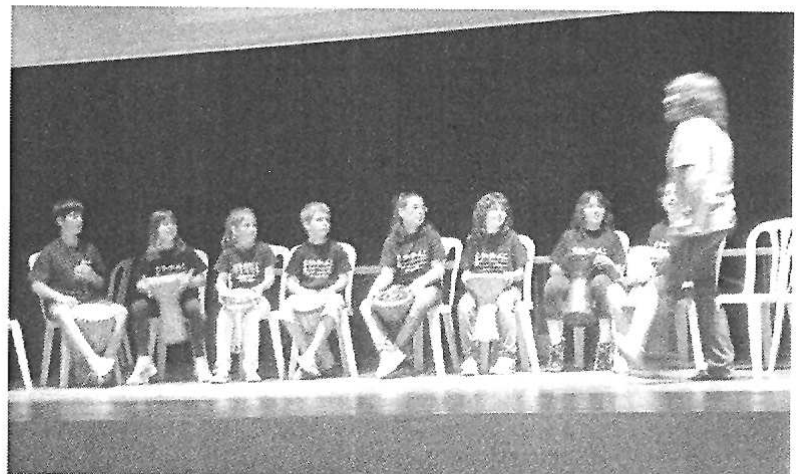
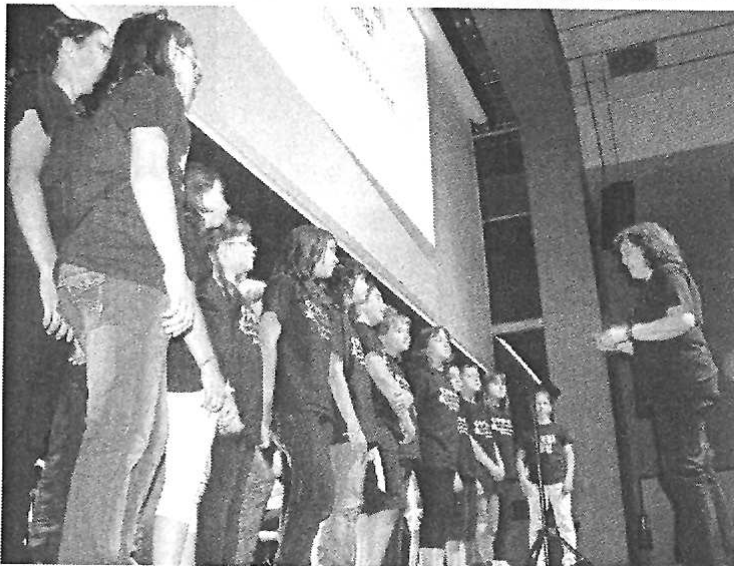
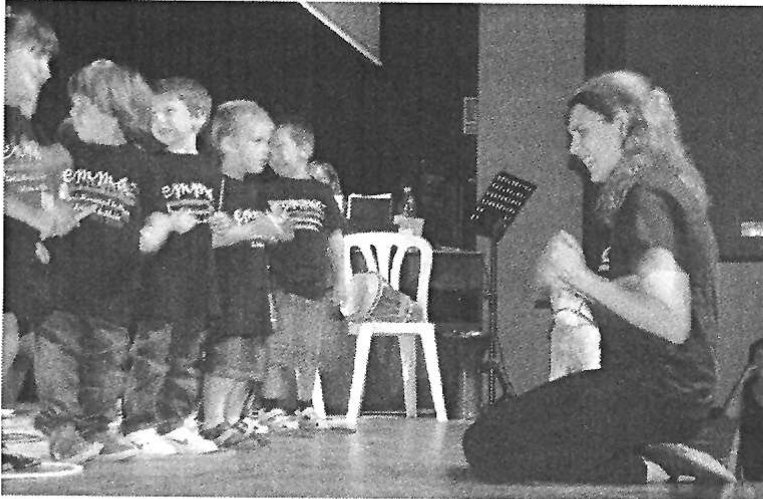
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura i
Mitjans de Comunicació

EL REPORTATGE

Ramon Serra

FESTA DE CLOENDA DE L'ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA
D'ARTESA DE LLEIDA

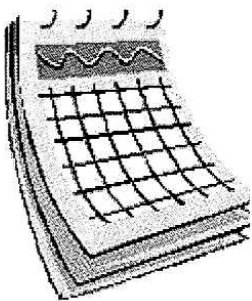
PÒRTIC

Continuem amb la crisi. S'ensorra el mercat immobiliari. Es congelen els salaris, excepte els dels grans executius. Augmenten els acomiadaments: en dotze mesos cent cinquanta persones perden el treball cada hora, des que ha començat la crisi l'atur ha crescut un 141 % i en el global d'Espanya es depassa els tres milions sis-cents mil d'aturats. S'aproven els expedients de regulació i sovint amb el vist-i-plau dels sindicats. S'incrementen les places de policia. Es regala diner públic als grans causants del desastre financer: als banquers i especuladors i no reverteixen en la societat. Es retallen els drets laborals i les prestacions socials. Augmenta l'edat de jubilació. Es privatitzen els serveis públics.

Les desigualtats socials i econòmiques creixen. El mercat laboral s'atura i ja es parla del "jobless world", és a dir: un món sense treball per a tots. Una nova classe social en auge, la dels exclosos i marginats. La greu crisi i el retrocés social amb les reformes que prepara el neoliberalisme no resulta cap amenaça per a Wall Street i els quatre que dominen el món, ni tan sols serveix per regular el mercat. L'economia, la tecnologia, la producció i els fluxos de diners creixen. Les desigualtats socials i econòmiques són cada vegada més grans. Els dipositaris de grans fortunes del món, que representen un 2% de la població mundial, s'imposen i cada vegada són més rics. Ells, els poderosos són els qui veritablement dominen i imposen les regles del joc al seu benefici.

Es parla de deixar el mercat que es reguli sol, absoluta llibertat de mercat pel damunt de tot, absoluta desregularització, manca de control i el resultat és un desenvolupament absolutament insostenible: escalfament del planeta, contaminació, mala gestió de l'energia, creixement de la pobresa, desigualtat, manca absoluta de respecte a la natura i a la dignitat humana. Han fet un món on el valor suprem és el diner i el mercat ho acaba convertint tot en una mercaderia. La natura és una mercaderia. Les persones són una mercaderia. La vida és una mercaderia. I ens arribem a creure que si tenim diners ho tenim tot i el cert és que els recursos són limitats i que democràcia és molt més que deixar una papereta en una urna de plàstic. Realment no hem après gran coosa d'aquesta crisi. Res no ha canviat. Més del mateix.

El desastre financer té molt a veure amb l'educació que hem rebut tots aquests anys, només orientada a l'objectiu pràctic, a l'èxit immediat, a l'acumulació de riquesa: al valor absolut del diner. Ens hem educat en la necessitat de tenir cada vegada més bens materials i en nom d'això tot ha estat permès. No respectem la natura: l'única casa que tenim, magnifiquem la tècnica i el progrés i no ens adonem que no ens ho solucionen tot i que també creen uns altres problemes. Cal una nova educació basada en l'equilibri, en la serenitat, en el respecte a la natura i a la dignitat de la persona i de tota forma de vida, un món on el diner deixi de tenir el valor suprem de tot. Cal que reinventem el món, la vida i un progrés diferent i per a tots. Cal que ens reinventem nosaltres mateixos.

FESTA DE CLOENDA DE LES ACTIVITATS DE BALL

Des del mes d'octubre fins al mes de maig, la Sala de la Llar del Poble, es va convertir cada dissabte al vespre, en el lloc de trobada de moltes persones que buscaven un espai per a poder ballar una estona. Aquesta iniciativa ha tingut una acceptació prou bona, atès que cada setmana moltes parelles i grups s'han acostat fins al nostre poble per poder ballar una mica, moltes de les quals eren artesencs i artesenques.

Així doncs, per acomiadar la temporada el dissabte dia 1 de maig es va fer la darrera sessió de ball, que va anar a càrrec del GRUP FRENESI

Durant la vetllada es van sortejar diferents obsequis.

FESTA DE SANT ISIDRE

Un any més l'Ajuntament va aprofitar la festa de Sant Isidre (15 de maig) per tal de retre homenatge als jubilats i jubilades del nostre poble, en la que s'anomena FESTA de la "GENT GRAN".

Els actes va estar els següents:

- A les 12 del migdia, celebració de la Santa Missa. En acabar es va fer la benedicció del terme.
- A les 2 del migdia, dinar de germanor de tots els jubilats i jubilades a la Sala de la Llar del Poble.
- A les 4 de la tarda, actuació de la *Coral la Primavera Artesenca*, i tot seguit SESSIÓ DE BALL.

XERRADA SOBRE LA FIBROMIÀLGIA

L'Ajuntament d'Artesa de Lleida i el Consell Comarcal del Segrià, el dia 19 de maig, van organitzat una xerrada informativa sobre la FIBROMIÀLGIA, per tal de donar a conèixer aquesta malaltia i sensibilitzar a tota la població de les conseqüències de la mateixa.

La xerrada va tenir lloc el dia 19 de maig a 2/4 de 8 del vespre a la Sala d'Actes de Casa la Vila, a càrrec del Dr. Lluís Rosselló, coordinador de la unitat de fibromiàlgia i SFC de l'Hospital Santa Maria de Lleida, que conjuntament amb la fisioterapeuta Carme Campoy, van explicar la malaltia i els possibles problemes derivats de la mateixa.

TALLER "CATALUNYA PREN EL SOL"

El diumenge 23 de maig, en horari d'11 a 2 del migdia, al Telecentre d'Artesa de Lleida, va tenir lloc una activitat pràctica gratuïta de 3 hores sobre energia solar fotovoltaica, per tal de sensibilitzar, educar i promoure l'autonomia energètica i combatre el canvi climàtic.

Aquest taller estava gestionat per la Fundació Terra, amb la col.laboració del Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya.

CONCERTS DE LA CORAL

El dia 23 de maig la *Coral la Primavera Artesenca* va organitzar una vetllada musical a l'església parroquial juntament amb la coral *Lacetània de Cervera*. L'acte va tenir lloc a les sis de la tarda.

El dia 20 de juny després del concert de fi de curs de l'*Escola de Música d'Artesa de*

Lleida (EMMA), va tenir lloc un concert de la *Coral la Primavera Artesenca* sota el títol LA MÚSICA I EL SETÈ ART.

L'acte va estar molt divertit i consistia a cantar cançons de pel·lícules molt famoses, de les quals simultàniament se'n podia veure imatges projectades a la pantalla

FESTA FI CURS DE L'ESCOLA I DE LA LLAR INFANTS

Durant el mes de juny tenen lloc gran quantitats d'activitats que ens recorden que el curs escolar s'acaba i que arriben les vacances d'estiu. Aquestes activitats són les anomenades festes de fi de curs.

Enguany l'AMPA de la Llar d'Infants va celebrar la seva festa de fi de curs el dissabte dia 5 de juny, amb un espectacle a la Llar del Poble a càrrec de tots els nens i nenes.

Acte seguit al pati del col·legi un grup d'animació va fer-ho passar bé a grans i petits i la festa va finalitzar amb un sopar de germanor.

També l'escola, va celebrar el seu fi de curs el dissabte dia 19 de juny al pati de l'escola, amb l'exhibició dels esports extraescolars de patinatge i salsagym. Es va fer lliurament d'obsequis a monitors i monitores i la festa va acabar amb una mica d'aperitiu per tothom, i amb la instal·lació d'uns inflables per jugar tota la quitxalla.

FESTA DE LA PANIFICADORA (12-06)

La Cooperativa del Camp Comarcal les Garrigues "*La Panificadora*", celebra anualment al mes de juny una assemblea ordinària a la qual convida a tots els socis de tots els municipis i els ofereix una degustació dels seus productes. Mentre a l'interior de les instal·lacions té lloc l'assemblea, a l'exterior un grup d'animació s'encarrega de distreure la canalla i algun que altre gran.

EXCURSIO DE L'ASSOCIACIÓ DE DONES

L'Associació de Dones d'Artesa de Lleida va organitzar una excursió per al diumenge dia 13 de juny, on van visitar al matí les CAVES CODORNIU, ubicades a Sant Sadurní d'Anoia. Aquestes caves són considerades les més grans del món; tenen una longitud de més de 30 km i al seu interior hi ha més de 100 milions de botelles de cava.

El primer edifici fou construït a finals del segle XIX per l'arquitecte Puig i Cadafalch, i és una de les joies del modernisme català. Acabada la visita es va oferir una degustació de cava.

Després van gaudir d'un dinar de germanor i per la tarda van visitar les coves del salnitre de Collbató, amagades a les entranyes de la muntanya de Montserrat, coneguda a tot arreu per la seva fisonomia i el seu monestir.

Aquestes coves, d'una bellesa espectacular, són les que resumeixen millor la història de l'espeleologia catalana.

Cal dir, però, que l'accés i el recorregut al seu interior impressiona per la gran quantitat d'escaleres i passadissos que cal recórrer i que ens van fer descendre 25 metres per dins de la muntanya.

Tot plegat una sortida ben divertida on tothom s'ho va passar d'allò més bé

REVETLLA DE SANT JOAN

Un any més, la revetlla de Sant Joan, va celebrar-se a la pista poliesportiva. A l'acte hi van participar els diablons i diables del Griu i el Griu.

La trobada va començar a 2/4 de 12 del vespre a la Plaça Major, i en arribar a la pista, va tenir lloc un petit espectacle a càrrec dels diables del Griu i del Griu que va anar seguit de l'encesa de la gran foguera de Sant Joan.

Tot seguit va tenir lloc una llarga sessió de ball amb l'orquestra INTERMELODY. El servei de bar i venda de coques de

Sant Joan, va anar a càrrec del Club de Futbol.

PROGRAMACIÓ DE CINEMA LLAR DEL POBLE

1 de maig: EL PADRASTRO 2 de maig: EN TIERRA HOSTIL

9 de maig : LOS HOMBRES QUE MIRABAN FIJAMENTE A LAS CABRAS

16 de maig: MEDIDAS EXTRAORDINARIAS

23 de maig: PLUJA DE MANDONGUILLES 30 de maig: GREEN ZONE 6 de juny: EXPOSADOS 13 de juny: BROTHERS

RECINTE DE LES PISCINES CINEMA A LA FRESCA

20 de juny: EL LIBRO DE ELI

24 de juny: LA NIÑERA MAGICA U EL BIG BAND

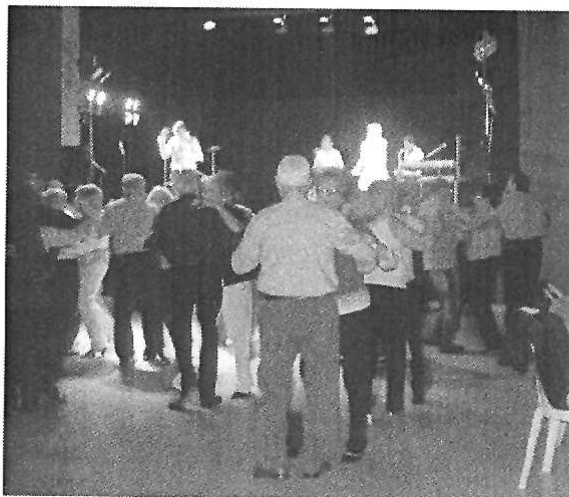
27 de juny: EL PLAN B

IMATGES DE L'ACTUALITAT ARTESENCA

Ramon Serra

Festa de cloenda de les activitats de ball

FESTA DE SANT ISIDRE (15 DE MAIG)

Dinar de germanor

Actuació de la Coral la Primavera Artesenca

Sessió de ball

FESTA DE CLOENDA DE L'ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA D'ARTESA DE LLEIDA

Actuació dels alumnes de l'escola de música

Actuació de la Coral la Primavera Artesenca

Festa de Corpus: Altar del carrer dels Gallart (Fotos: M. A. Florensa)

REVELLA DE SANT JOAN

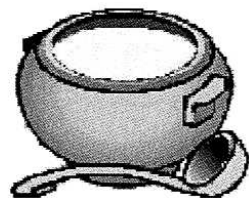
Els joves van preparar unagran foguera

Els diablons del Griu van ser els protagonistes de la festa

Revetlla de Sant Joan

Adolf Costafreda

GRAELLADA DE VERDURES AMB DOLÇ

Ingredients (per a 4 persones): un quart de tassa d'alga dolça remullada durant uns 3 minuts, escorreguda i trosdejada fina, 2 pastanagues, 2 naps, 2 carabassons, 2 cebes, una pinya de panís, tendra, tallada a rodanxes, mitja safata de xampinyons, 2 dents d'all, un manat de julivert, picat fi, 3 cullerades soperes d'oli d'oliva, una cullerada sopera de salsa de soja, 3 cullerades soperes de suc concentrat de poma, sal marina.

Preparació: Una cop netes totes les verdures, les tallarem a trossos grossos i les posarem en una olla a coure amb una pessic de sal (menys les cebes els alls i els xampinyons), als 6-7 minuts de cocció retirarem els carabassons i la resta ho deixarem bullir uns 5 minuts més. En una paella amb oli sofregirem els alls picats i la ceba, amb una mica de sal, durant uns 10 minuts, en aquest punt hi afegirem els xampinyons i ho saltejarem durant uns 5 minut més. Tot seguit hi afegirem l'alga dolça, les verdures cuites, unes gotes de salsa de soja i el concentrat de suc de poma, ho barrejarem tot molt bé i ja ho podrem servir.

CREPS DE TOFU AMB VERDURES

Ingredients per a les crep: 70 grams de farina integral (passada pel sedàs), 70 grams de farina blanca, 40 grams de farina de panís, una mica de cúrcuma, un bon pessic d'herbes aromàtiques seques, una cullerada d'oli d'oliva, sal marina i tres cullerades d'aigua amb gas.

Ingredients pel farciment: 4 cebes ben trinxades, un bloc de tofu fumat trinxat amb una forquilla, 3 o 4 cullerades de panís, 2 carabassons tallats a rodanxes una tassa de germinat de soja, Salsa de soja, 2 cullerades d'oli d'oliva, la ratlladura d'una llimona i sal marina.

Preparació de les creps: Batrem ben batuts tots els ingredients i deixarem reposar la massa a la nevera durant mitja hora. Abans de començar a fer les creps hem de comprovar la consistència de la pasta, si és massa espessa posem-hi una mica de líquid. Posarem una mica d'oli a la paella i quan, i sigui ben calent, hi abocarem una mica de pasta movent la paella perquè la pasta s'hi escampi bé, la deixarem coure fins que comenci a despegar-se de les vores, en aquest puny la girarem. Un cop fetes hi posarem el farcit i les enrotllarem. **Preparació del farcit:** En una paella amb l'oli d'oliva, saltejarem les cebes amb una mica de sal durant uns 10 minuts. Ara hi afegirem el carabassó, el panís, els germinats i unes gotes de salsa de soja, ho saltejarem tot junt durant uns 3 o 4 minuts. Hi afegirem el tofu fumat, la ratlladura i ho barrejarem bé durant 2 o 3 minuts més i ja podrem farcir les creps i servir-les.

BLEDES AMB ALLADA

Ingredients: Un quilo de bledes, 3 trumfes grosses, 3 pastanagues, 2 grans all, una cullerada de pebre roig, 5 cullerades soperes d'oli d'oliva, Una cullerada sopera de vinagre de sidra i sal.

Preparació: Netejar bé totes les verdures. Les trumfes les tallarem a daus, la pastanaga a rodanxes i les bledes partides a trossos. Courem tots aquests elements al vapor. Un cop cuits els escorrerem, els posarem a la plata de servir i les regarem amb l'allada.

Per fer l'allada, escalfarem oli en una paella on hi enrossirem els alls tallats a lamines. Un cop enrossits hi afegirem el pebre roig i el vinagre, ho remenarem bé i ho tirarem per sobre de les bledes.

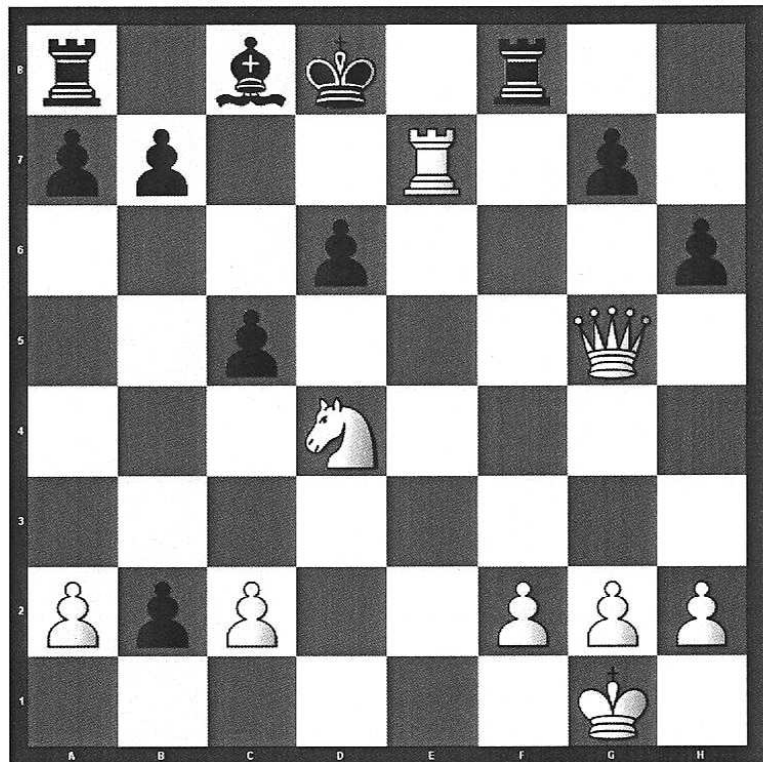
Entretenciments

Solucions a la pàgina 35

PROBLEMA D'ESCACS

Per: Andreu Bergé

En aquesta posició, a primer cop d'ull sembla que les blanques tenen la partida guanyada, però si ens hi fixem una mica més, ens semblarà que es impossible aturar el peó negre de b2 sense perdre la dama i per tant creurem que guanyen les negres. No ens ha d'importar perdre la dama si podem fer escac i mat. Juguen les blanques i guanyen.

SUDOKU

		2					9	7
	3		1		9	2		
	9	7		8		1		
	5							2
3						5	7	
	4			6				9
9			8	3				
6					5	9	3	
	8				4	7	5	1

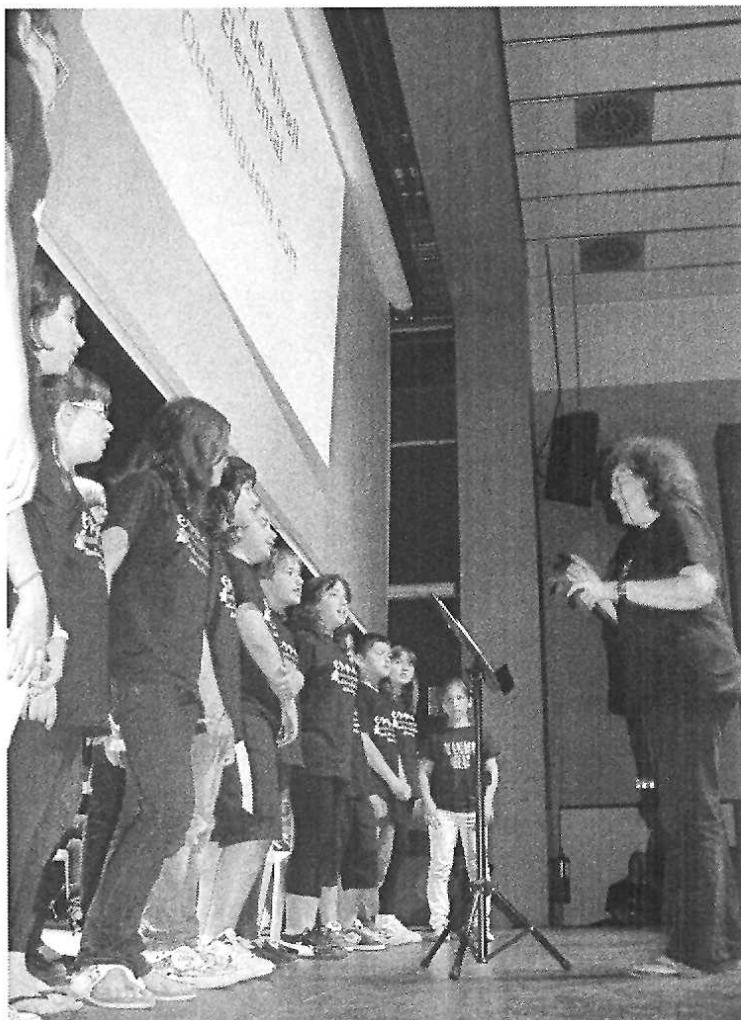
UN ANUARI BÈTIC A L'ESCOLA DE MÚSICA D'ARRESES DE LLEIDA

Cèlia Argilés

Fa poc més d'un any, es començava a gestionar el projecte de constituir una escola de música al nostre poble. Gràcies a la trajectòria que ja es portava en l'educació musical, mercès a l'esforç i dedicació de l'Eva Drudis, certament en aquest camp altre cop hi hem sortit guanyant.

Em permeto de dir, que ha estat un encert, sí, un gran encert. Encert que en aquests dies del mes de juny s'ha posat de manifest en la realització de les diferents audicions i concerts. Hem gaudit plenament del treball realitzat pels alumnes de l'escola de música al llarg de tot el curs escolar, i sense menysprear la tasca que es feia en anys anteriors, no tinc més que paraules de felicitació cap a aquesta etapa que s'ha encetat.

Ja al llarg de tot el curs escolar, els pares, mares i familiars dels nens i nenes que assisteixen a l'EMMA, varem tenir l'ocasió de poder gaudir de 2 grans concerts musicals, el concert de Nadal, que va tenir lloc a l'Auditori Enric Granados de Lleida, amb el títol *TE'N RECORDES?*; i el concert en benefici d'UNICEF que va tenir lloc a la Llotja de Lleida, amb el títol *ET REGALARÉ TOTES LES ESTRELLES DEL CEL*. Ambdues representacions, van demostrar el gran nivell professional i la qualitat humana de tot el professorat que imparteix les classes. Els muntatges musicals

L'Eva Drudis dirigint als alumnes de l'EMMA

estaven estudiats i cuidats al detall, amb la finalitat d'aconseguir arribar al cor de totes les persones assistents.

Es posa de relleu, el treball en equip, constant i permanent d'un gran grup de professionals que ens ajuden a estimar i conèixer la música, i alhora la converteixen en un gran espectacle..

Tothom té una idea, un significat de què és la música i què representa, tots la coneixem, però difícilment som capaços de donar-ne una bona definició, ja que més enllà d'aquesta intuïció personal que tots/es tenim, hi ha un

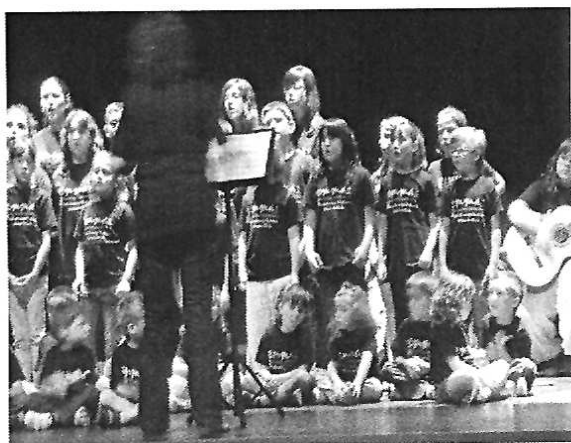

món molt ampli per descobrir.

Des que naixem aprenem que hi ha música, ens delectem amb les cançons de bressol que la mare canta, amb els sons que ens arriben, no m'imagino un món sense cançons, sense música. La música ens acompanya, està en sintonia amb el nostre estat d'ànim i ens ajuda a expressar els nostres sentiments.

Estudiar música aporta reflexió, serenitat, implicació emotiva, concentració, grans dosis de constància i tenacitat, i això contribueix a la formació de la persona, i a més té una incidència directa en la resta d'estudis i disciplines.

Cal, però, que els professors/es de música, tinguin sintonia amb els nostres nens i nenes, que els sàpiguin transmetre i comunicar la grandesa d'aquests valors i que alhora els ajudin a descobrir-los per tal que aprenguin a estimar la música.

La música és art, però endinsar-se en aquest món fantàstic, en tot el seu bagatge, requereix l'ajuda d'uns bons professionals que facin gaudir els infants i aconseguixin que s'impregnin plenament d'aquest sentiment d'amor a la música.

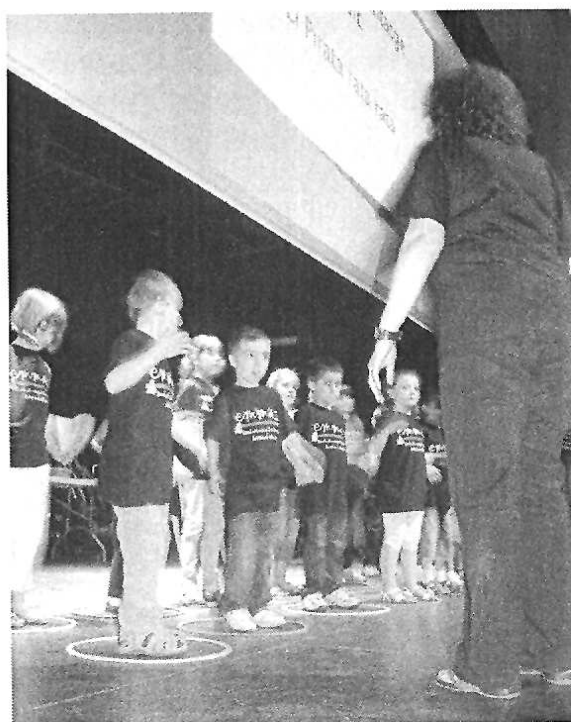
Crec que en aquest primer trajecte del camí, en aquest primer aniversari, s'ha demostrat que s'ha fet una gran tasca.

Moltes gràcies a tot el personal docent de l'escola de música, a l'orfeó Lleidatà (al qual està lligada la nostra escola de música) i a

l'Ajuntament que va apostar per tal que la música al nostre poble continués.

La vida no és música, però la música és vida.

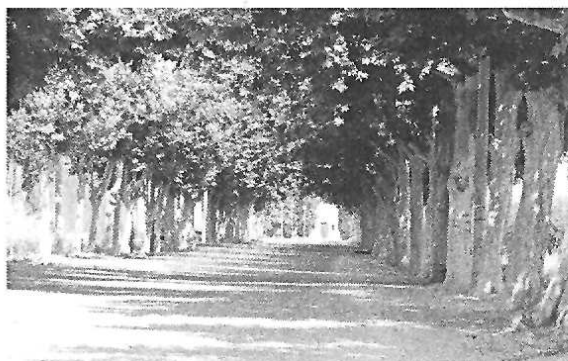

VA D'ARBRES

Adolf Costafreda

Sempre que passejo pels carrers del poble m'adono, agradablement sorprès, que hi ha força arbres i de ben diferent mena. Com que m'agraden els arbres ja em sembla bé aquesta barreja tot i què, i això em dol, no en sé de la majoria els noms. De vegades, mentalment, faig un inventari de tots els arbres que creixen espontàniament al nostre terme, principalment els anomenats de ribera com la freixa, l'om, el xop, el salze, el vern, l'àlber (aubi, en el català d'Artesa). Altres arbres (no fruiters) com l'alzina, el roure, el pi, el lledoner, la servera, les figueres bordes, els magraners agres, els tamarius (gatells en el català d'Artesa). D'arbres no autòctons com els plàtans, els xiprers, les acàcies, els àilants (sauquers en el parlar d'Artesa) o les moreres fa moltíssims d'anys que n'hi ha, tants que ja semblen autòctons. Tot i així, mai ningú (posem per cas un aficionat a la botànica) no n'ha fet un inventari.

Ara, segons es pot veure passejant pels nostres carrers, n'hi ha tants d'arbres de menes diferents que hom no en sap el nom ni la procedència que, segons com es miri, sembla que estiguem en un país exòtic. Aquest article l'he començat una mica per això, per situar-me en el país real en que vist i, també, perquè estic encuriós per saber els criteris personals (o no) per anar triant a cada carrer la mena d'arbre que s'hi ha de

plantar.

M'amoïna això de passar per sota d'un arbre i no saber de quin tipus és. Alguna vegada anant, per exemple, a l'Aigua Barreig (baix Segre) o a llocs similars, agraeixo que, de tant en tant, hi hagi un rètol que indiqui la varietat de vegetació que s'hi pot veure. És clar, no estic dient ara que a cada carrer d'Artesa hi hagi d'haver un rètol d'aquesta mena per informar els vianants (com ara jo) que els agrada o els agradaria saber el nom de cada cosa.

Posats a fer o a suggerir preguntes, preguntat (i aquesta pregunta espera una resposta): Realment a Casa de la Vila saben quantes menes d'arbres hi ha plantades als carrers del poble? En saben el nom de totes?.

Penso que ara, si algú volgués fer un inventari de tots els tipus d'arbres que hi ha al nostre terme (en espais públics i privats), s'emportaria una bona sorpresa. Em fa l'efecte que n'hi ha molts més dels que hom pot imaginar-se. No vull dir que això sigui dolent ni bo, només vull subratllar el fet que estem voltats (cada cop més) d'una quantitat i variabilitat d'arbres impressionant i que, per no saber-ne els noms, hem de parlar només d'Arbres i no d'acàcies, moreres, pins o salzes. És potser per allò que l'arbre no ens deixa veure el bosc?

SORTIDA DE TO DELS ECOLOGISTES

*Miquel Torres i Benet. Plataforma en Defensa de la Terra i dels Drets
ZEPA Belianes-Preixana*

Caldria parlar clar i català, caldria mostrar a la societat qui són realment aquests ecologistes que defensen la ZEPA i que condemnen les nostres terres, com si fossin els nous amos de les propietats dels altres. Caldria dir que defensen la creació d'un Parc Natural Agrari, amb les seves limitacions i greuges de futur, tot creant-lo damunt de la propietat privada, damunt de les explotacions familiars existents, les quals denunciem trobar-nos en indefensió. Durant el procés participatiu dels Plans de Gestió de les ZEPA, els ecologistes demanaven la protecció dels hàbitats esteparis fins aconseguir un nombre d'aus pròxim al que hi podia haver. Fa 200 anys. Ara en la darrera nota de premsa sobre el Pla de Gestió, demanen com a mínim els valors poblacionals d'ocells que teníem l'any 1985. La nostra resposta es la mateixa que varen donar a Belianes durant les sessions, fa 200 anys la ZEPA de Belianes-Preixana estava pràcticament tota plantada d'oliveres arbequines. L'any 1900 els camps de cereals eren pocs i sovint conreats entre filades d'arbres que se sembraven pel manteniment dels animals de pota rodona. Valors ornitològics de l'any 1985?, en quin moment hi havia més ocells esteparis?. És evident que neguen la realitat del territori i que només volen imposar la seva ideologia.

Durant les sessions del procés participatiu. el portaveu dels ecologistes demanava diàleg, com si ells n'haguessin tingut. Al cap i a la, no són precisament ells, els que varen posar la denuncia a Europa pel tema de les ZEPA. És que no tenen memòria? no va ser precisament la seva falta de diàleg la que encara ho va enredar més? Voleu dir que a aquests ecologistes que han posat les denun-

cies contra el territori se'ls ha de tenir en compte i riure les seves gràcies?. Voleu dir que val més la seva ideologia que els drets de la gent que treballem i vivim a les terres afectades?.

Ens neguen la garantia d'aigua, ens neguen l'ús del reg, ens neguen l'explotació intensiva, ens neguen les opcions de futur... això sí, podem fer rutes turístiques per les zones protegides, a cavall i a peu, podem fer cases de pagès, bars, restaurants... tot allò que faci falta per abastir l'ús social de les zones ZEPA. Ara resulta que tots els pobles afectats hem de treballar pel turisme ornitològic. I la resta de pagesos professionals compromesos amb el territori què fem?, esperem que ens comprin les finques mitjançant l'expropiació?, fem les maletes i marxem de casa?.

Diuen que se'ns ha de compensar amb molts diners, que no saben d'on han de sortir, però clar, ells d'això d'economia no en tracten, diuen que és el Govern qui s'ha d'espavilar a pagar el que calgui. Així mateix ho han escrit en el document presentat pels Plans de gestió de les ZEPA. Posen totes les limitacions possibles al territori i després exigeixen que el Govern, que som tots, paguem la festa. Nosaltres creiem que és més assenyat saber quins diners hi pot aplicar el govern i limitar les explotacions en funció dels recursos que s'hi apliquin. Tant costa trobar un equilibri racional entre limitacions i indemnitzacions, entre proteccionisme i explotació agrícola?

Ara a més a més, volen que les proves pilot es facin fora de la pròpia ZEPA, causant un greuge a la propietat privada que està

lliure de la ZEPA. Voleu dir que a l'administració catalana no hi ha algú amb una mica més de seny?. Per què és comporten així?, doncs perquè algú els hi ha fet creure que tenen el poder necessari per comportar-se impunement. Realment algú creu que hem de continuar aguantant les seves pretensions i falta de respecte amb el món rural? Si el factor humà és clau perquè el Parc Natural Agrari sigui viable, que passarà

si els pagesos ens neguem a acceptar un model de gestió lesiu i ruïnós?, i ens declarem en insubmissió?

Ara demanen que els espais amb Clau 1 passin del 2,5% al 20% i exigeixen la creació urgent d'una comissió tècnica que planifiqui la Plana de Lleida. Suposem que volen feina i sou.

Companys, plantem cara, si no ens respecten fem-nos respectar.

CONCENTRACIÓ

Ramon Nonat

En un món tendencialment tan expansiu, en el qual tantes i tantes magnituds creixen d'una forma gairebé exponencial a ben segur que per els educadors ha de costar explicar el que es un forat negre i de fet aquests i la formació de l'univers no deixen d'ésser un seguit d'elucubracions teòriques que cal creure fent bàsicament una espècie de científic acte de fe.

Una concentració de matèria de tal densitat que fins i tot la llum no en pot escapar, resulta conceptualment molt difícil d'entendre i a mi particularment no sé si les poques nocions que en tinc són prou encertades.

La meva poca experiència com a educador em permet conèixer la dificultat per trobar similituds per explicar segons quins fenòmens i, per als que es trobin en aquesta situació, em permeto suggerir que intentin encabir en un mateix lloc una gran concentració de sentiments: angoixa i eufòria, esperances i desencís, aspiracions realitzades per un moment i frustrades al cap de pocs mes, fixació d'objectius i anàlisis d'alternatives, teoritzacions

d'ampli abast sobre l'error, l'esforç i la recuperació; confluència de forces dinàmiques canviants intrínseques i extrínseques, tècniques de mercatotècnia, retribucions astronòmiques i compravendes de drets i obligacions sense ètica ni mesura, violència reprimida o reconduïda, conflicte assumit i regularitzat, justícia instantània i inapel·lable sobre l'equivocació, assumpció de riscos i ràpida presa de decisions, herois i malfactors, espai concret i delimitat, la incertesa i la capacitat d'adaptació, aspiracions nacionals enlairades i reprimides, creació de nous mites gairebé divinitzats i substitució d'anteriors; capacitat d'atracció i moviments migratoris de curta durada; crides als poders sobrenaturals i caiguda a l'infern de la frustració.

Ja sé que sembla un contingut gairebé inabastable, però no ho deu ésser tant des del moment que es desplaça, això sí a poca velocitat dins dels pocs més de quaranta-tres litres que abasta una senzilla pilota de futbol..

LA VIAVILITAT DE LA "NO VIOLÈNCIA"

Joan Ramon París

No puc deixar d'observar, que totes les doctrines socials per les quals van lluitar les anteriors generacions per tal d'assolir conquestes com *la igualtat social*, han quedat, a hores d'ara, relegades en un segon pla.

Fa l'efecte, que els temps de lluita ja han passat i que ara ens situem en una espècie de sense sentit on l'única cosa que importa és sobreviure.

La lliçó que podem extreure de tota aquesta època de disputes que emfatitzava l'ús de la violència com la millor forma d'acabar amb l'opressió, és que la sang d'aquelles víctimes es va vessar innecessàriament a favor d'unes causes que molt probablement no van ser tals. Expressat, d'una altra manera, l'èmfasi *la lluita armada* d'aquells primers combatents només va implicar la formació d'un estat on el gris predomina sobre el blanc.

Potser seria el moment de reflexionar i de buscar altres alternatives més viables que el de considerar *enemic* (físic o mental) el contrari. De deixar de ser influenciats per campanyes preparades per a minar la voluntat popular, en les quals alguns polítics com a déus es proclamen símbols d'un país i condemnen l'enemic com si fossin aiatol·làs mediàtics (amb perdó per a alguns dels aiatol·làs iranians. Pot ser, que ara, en que la decepció o l'adequació a una vida rutinària sembla general, puguem girar la vista enrere i observar detingudament les lliçons que ens dona la història a través del temps.

El camí de la *no-violència* és tan antic com l'home mateix, i encara que va ser la figura de Gandhi qui ho va donar a conèixer al nostre món, ell solament es va basar en els principis tradicionals de la societat hindú i en el llibre de *bodhisattva* escrit uns segles abans de Crist integrat en poemes èpics tals com el *Mahabarata* o el

Ramaiana. No obstant això, a la figura del carismàtic Gandhi, se li deu l'expansió d'aquesta doctrina pels confins del planeta, a partir del seu exemple de vida.

En el bodhisattva estan expressats els termes que seran la base fonamental d'aquesta doctrina. Concretament d'allò relatiu a l'acció i com aquesta provoca la conseqüent reacció del seu contrari. La dinàmica acció-reacció seria la causa de l'esclat de la violència, això tindria com a conseqüència la formació d'una espiral que solament comportaria la destrucció o la catàstrofe. Encara que si s'examina detingudament l'autèntic problema de la violència, el trobaríem en l'ego, en la separació entre el *jo* i *l'altre*, en l'absoluta necessitat de reafirmar-nos a partir de nosaltres com ens diferenciat de la unitat còsmica. La major part dels conflictes que s'intenten solucionar amb actes violents tenen la seva arrel en el desamor, en les reiterades demandes d'un ego insatisfet que demana a crits la seva palesa reafirmació.

Això, és bàsicament el que ensenyen els textos hinduistes i que Buda va recollir en els seus ensenyaments en que fonamentalment basava l'exclusió de l'ego en l'alliberament interior. Gandhi es basa en aquesta filosofia per a adaptar-la a un temps en el qual el colonialisme oprimia milions d'hindús. La seva figura s'ha d'entendre com la d'un continuador de l'antiga tradició de *guru* o mestre i ell mateix és conscient d'això donant continu testimoniatge a través dels seus ensenyaments. És el primer a practicar amb l'exemple i continua amb els vells usos ioguics de desprendre's de les riqueses materials, basant-se en el dejuni i l'abstinència amb la finalitat d'albirar el buit. És gràcies al seu *carisma* i la perfecta adaptació de les velles pràctiques en un món

tan diferent al d'aquells rancis textos, que la seva figura pren un sentit transcendent en la societat hindú, quan és capaç d'arrossegar masses en la consecució d'amplis ideals. De fet, a ulls d'un hindú, Gandhi és vist com *un mestre espiritual* que a partir dels seus ensenyaments és capaç de conduir a la salvació dels humans.

No obstant això, la *no-violència* no implica passivitat enfront de fets injusts per part de les elits governants, molt al contrari s'ha de mantenir en tot moment una actitud ferma d'oposició enfront de tot tipus d'injustícies. Es tractaria d'un enfocament diferent del conflicte en el qual l'oponent davant l'ús desmesurat de la força veïés invalidada la seva legitimitat. Es tractaria de trencar la vella dicotomia d'acció-reacció, força-més força, agressivitat- major agressivitat, insult-més insult en el qual es reforça i valida l'ús d'aparells repressors davant una actitud de serenitat, mancada d'emocions en què les respostes fan trencar els vells mecanisme legitimadors.

Sense la resposta reactiva, queden invalidades les agressions violentes i el més important les idees en les quals se sustenten. Exemple d'això va ser la famosa *marxa de la sal* en la qual milers de persones van acompanyar el mestre fins a les salines situades al sud del Gujarat per a agafar aquella sal sense haver de pagar els alts impostos que els anglesos exigien. Es tractava d'una actitud de rebel·lia, d'oposició ferma al que la gent considerava injust, mesures que solament servien per a perpetuar una actitud colonialista basada en l'ús de les armes.

La no-resposta a les pallisses, tortures o altres mètodes violents que van patir gran part dels seus seguidors només va comportar el desprestigi dels agressors davant la comunitat internacional, al mateix temps que les masses abraçaven la causa d'aquell nou guru.

Aquesta actitud d'oposició activa va adquirir també diferents mètodes de lluita de la qual la més original, va ser la del dejuni com a principal manera de trencar la moral dels colonialistes. D'aquesta manera, Gandhi va voler demostrar que res no podia trencar el

seu compromís polític i espiritual, que era un home coherent amb els seus ideals i amatent a dur el seu compromís fins a les darreres conseqüències. L'aparent càstig al seu propi cos com a principal forma de protesta davant la injustícia feia quedar el govern anglès en evidència, expressava als ulls de la gent que la seva política enfront dels hindús no era popular, que res no funcionava. El dejuni no solament contribuïa a purificar sinó a assolir el màxim objectiu, era la personificació de l'esperit de la nova societat hindú.

Fins a aquí he traçat un mer esbós de la personalitat de Gandhi i que només adquireix un autèntic sentit en aquell context i com a continuador de tota una tradició que es perd en remots temps històrics. Us he parlat de la importància de la *no-violència*, de com aquesta actitud no solament serveix per a eliminar velles cadenes kàrmiques, sinó també per a obtenir una visió més àmplia, molt més relativa de la realitat que ens embolcalla.

No obstant això, aquesta proposta solament té sentit enfront de la seva contrària, i sempre m'he preguntat què mou el violent per a justificar les agressions. Evidentment tant en l'àmbit individual com el col·lectiu es tractaria de mecanismes de defensa que quan es desfermen poden arribar a ser incontrolables. Al·ludiríem a conductes primàries que poden obeir a diferents tipus de factors: culturals, de gènere, psicològics, addictius, etc. Tot esclat de violència vindria marcat per la desharmonia, per afectes no resolts, per inseguretats i en definitiva per la por d'enfrontar-se amb un mateix.

D'aquesta manera, la violència solament adquireix sentit relacionant-la amb la competitivitat, expressió anàrquica de les emocions, excessiu aferrament de l'ego o subterfugis mentals. En l'àmbit col·lectiu vindria expressada fonamentalment per la defensa d'interessos materials, costi el que costi, per la permanència de l'exclusiu enfront del relatiu, per la imposició en detriment de la diversitat.

Si analitzem l'esdevenir de la història, resulta lamentable observar que la via violenta s'ha imposat en el desenvolupament de la civilització, de com l'ésser humà s'ha deixat influir pel pes d'una tecnologia cada vegada

més sofisticada. En definitiva, des dels principis de la revolució agrària la defensa del territori ha promogut accions de signe violent.

No obstant això, aquest tipus d'accions lluny de tenir un resultat satisfactori produeixen un desenvolupament més radical, si és possible, de la mateixa violència. El conflicte lluny de resoldre's s'agreuja, dona lloc a resultats nefastos, a problemes no resolts.

Si la violència significa realitzar accions en *estat primari* o de defensa d'un determinat tipus de *privilegis*, la *no-violència* representaria la culminació d'una maduració emocional basada en l'interior, expressada en l'absència d'interessos terrenals.

He parlat abans de la figura de Gandhi, com a excels representant de la tradició hindú d'aquest corrent de pensament. Dintre d'aquesta directriu oriental caldria incloure-hi altres col·lectius com els seguidors del jainisme, els quals creuen que ni tan sols s'ha d'exercir la violència pel que fa als animals. Per a aquesta religió, tot el que habita sobre la terra forma part de la unitat, del sagrat *temple* que constitueix el món, si destruïm aquesta unitat, tot es veu alterat desharmonitzat, s'endinsa en el perpetu desequilibri.

Però la *no-violència* és un fenomen universal més que cultural, són moltes les tradicions que no en parlen en la seva pràctica. Aquest és el cas dels *indis hopi*, els quals habiten les extenses prades de l'oest americà. És aquella una tradició cultural que atén les velles pràctiques xamàniques però que arriben a la mateixa conclusió que cultures més erudites. Els *hopi* en les seves cròniques ens parlen de la constant superació de l'ésser humà, dels constants passos que són precisos donar per a assolir transformar-se en *guerrer*.

No obstant això, parlariem d'un *guerrer* en un sentit espiritual del terme. Allunyat de qualsevol actitud violenta, a alhora perseverant en la disciplina de la *no-acció*. Un ésser homà que es mantindria ferm, conseqüent als seus ideals, que sap que no es pot oposar al *progrés* portat per l'home blanc, que intueix l'ocàs de les civilitzacions aborígens, i que sap que l'única manera d'oposar-se a les barbàries que implica la

colonització és la conseqüència de les seves pròpies conviccions. Aquest concepte, només continua una tradició heretada dels seus avis, de les antigues generacions, perdudes pels segles dels segles.

No podem, tampoc oblidar la figura de Martín Luter King com a representant d'una minoria que lluitava pels seus drets, en una societat en la qual el poder l'exercien els blancs. Aplicant els mètodes utilitzats per Gandhi a l'Índia, la lluita pels drets civils es caracteritzava per l'oposició a les lleis discriminatòries pel que fa a la població de color.

No obstant això, tant la mort de Gandhi com la de Martín Luter van ser degudes a atemptats violents. Paradoxalment, l'ús de la violència per a acabar amb les seves vides no va significar que morissin les seves idees igual que els seus cossos. Sinó que, al contrari, es va demostrar que aquells vils actes solament van servir per a encimbellar-los, perquè arribessin a la categoria de mites. En una societat basada en la competitivitat, en la qual es fomenta l'èxit *a qualsevol preu*, en la qual no importa l'ètica amb la condició d'arribar a la cúspide, en la qual els mitjans de comunicació ens martellegen constantment amb accions de tipus violent mitjançant les quals podem arribar a la fama, demostra que aquesta es basa fonamentalment en la ignorància.

I subscriu això de la ignorància, perquè el fenomen de la violència gratuïta solament és una manifestació del caos intern, de com manifestem les nostres debilitats de la pitjor forma possible. En tals actituds, s'expressen les més baixes passions, les negativitats de cada ésser humà, el triomf del costat fosc enfront de qualsevol intent de reflexió i fins i tot de diàleg.

Voldria, arribat a aquest punt, fer una petita reflexió, en constatar que la violència és una qüestió de gènere. El rol de l'home que l'obliga a complir el patró específic de *mascle dominant* fa que el gènere masculí sigui més procliu a les actituds violentes i que les disputes es resolguin en baralles tant territorials com de prestigi.

En el cas de les dones, la cura de la casa i la reproducció són factors determinants perquè

la resolució dels conflictes es resolgui de forma consensuada. També caldria fer constar que la seva gran capacitat d'autonomia fa que descartin recórrer a opcions que res no solucionaran. Evidentment estem parlant de violència física, però és en el gènere femení on es desenvolupa l'altre tipus de violència de tipus psicològic, la qual cosa no és palpable i de difícil de detectar.

No obstant això, assistim, cada vegada més, a casos de noies adolescents que s'apunten al fenomen violent, amb la qual cosa és cada vegada més difícil fer aquesta distinció en raó de gènere. Són moltes ja les batusseres que, en els últims anys, dirigeixen bandes organitzades, especialment de les anomenades *llatines*.

El que a través dels diferents estudis sociològics sembla clar és que ens trobaríem amb fenòmens de desarrelament social, que impliquen l'exclusió en famílies desestructurades. Aquest factor al·ludeix a unes desigualtats socials patents en una societat en la qual els polítics s'esforcen permanentment a qualificar-la de benestant. És una paradoxa, o un termòmetre de la desigualtat, la resposta radical d'una societat en la qual se senten rebutjats.

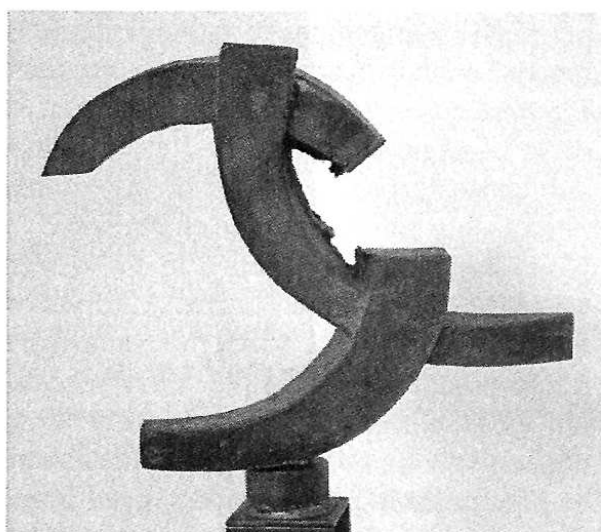
D'altra banda, també sembla evident que els integrants d'aquests grups violents estan formats, en la seva major part, per adolescents que busquen desafortadament la seva pròpia identitat. El grup els protegeix i ells com persones se senten fortes, reafirmades, protegides per tot un col·lectiu. En aquest aspecte, aquest tipus de col·lectius no deixen de funcionar com si fossin unes sectes, en les quals se'ls fa entendre que no són res sense el grup i a aquest s'han de lliurar amb totes les seves conseqüències. Es tractaria de superar la fragilitat amb la immersió en una identitat que els fes forts per a afrontar una societat que els rebutja.

La tipologia de l'individu violent obeeiria d'aquesta manera a factors tant d'indole extern com de personalitat que abocarien a una resposta inadequada amb la intenció de pal·liar la fragilitat en una situació determinada.

En *la resolució de conflictes* la primera mesura a utilitzar per a *canalitzar* qualsevol accés d'ira seria l'intentar mantenir una actitud relativa. Desenfocar la situació de tal manera que observant-te tu mateix des de fora i al mateix temps que observar, tal vegada, aquest sigui un petit inconvenient entre els múltiples problemes que hi ha en el món. Potser seria d'ajuda intentar comprendre l'actitud de l'oponent, veure quins són els factors que han motivat aquesta situació, potser tot això podria moure'ns a la compassió o a la generositat emocional, a intuir la possibilitat de la confusió en l'oponent.

Utilitzar aquesta actitud relativa, servirà per a *calmar* la nostra ment i canalitzar els nostres esforços a favor de la *no-violència*. Si apliquem aquest principi, no hi haurà estats ni governs que puguin exercir un poder repressiu sense rebre la resposta adequada i aquesta és l'única possible, la qual pot desacreditar tot tipus d'injustícies la de *la no-violència*.

Acabo amb l'al·lusió metafòrica de Jesús, expressada en el Nou Testament en la qual parla que cal donar l'altra galta quan et bufetegen. És aquesta la millor manera de comprovar la irracionalitat d'accions tenebroses que queden *desprestigiades, estigmatitzades i invalidades* per si mateixes. Demuestra que no cal fer res, mantenir la calma i estar *en el teu lloc* si aquest és en veritat justícia.

Escultura d'Antoni Fe

EL MAL SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU

Mateu Ramon

Una dama de ciutat,
avorrida sempre al pis,
cerca alguna novetat,
per treure aquell desencís,
que li té el cor amargat.

I com un somni imprecís,
se li ocorre el disbarat
de passar un estiu felíç
gaudint d'un lloc apartat
lluny de la rutina del pis.

Deixa l'home atabalat
explicant-li el seu desig,
i força la voluntat
convencent-lo tot seguit
per fugir de la ciutat.

Assabentat un amic,
la masia els ha deixat,
i tan prest ho han enllestit
ja ràpid s'hi han instal·lat
complint així el seu capritx.

No sempre la realitat
ofereix tot tan bonic
com abans havíem pensat;
i ja la primera nit
arribà l'adversitat.

Succeí com un avís
d'una gran calamitat,
fent que la dona patís ...
veient un escarabat
passejant sense permís.

Amb el cap atabalat
clama ajuda al marit...
que l'esclafa d'un patac.
Però no cessa el neguit,
al fixar-se en un forat

on transiten un seguit
de formigues en ramat,
en un viatge repetit,
que acabà desbaratat
en mullar-lo amb el "flit".

Fugint de l'espri emprat
(per si un cas fos malaltís)
se'n surten fora al terrat
on hi campen mil mosquits
que els deixen el cos inflat.

I allí, en un moment precís,
arremet amb fúria un gat
contra un dragó esfereït,
per la paret enfilat
que se'n va tot esmunyit.

Amb el pols molt esverat
la dona abraça el marit,
a l'instant que un rat-penat
tot volant fa un gran xerric
que els deixa el cor glaçat.

(Mal va la primera nit,
en un lloc tan desitjat)
de la rutina han fugit,
per trobar la realitat
tota plena de neguit.

Fina la vetlla al terrat
pitjor que quan han sortit.
Entren, tanquen tot barrat
i de cap se'n van al llit
per dormir-se ben aviat.

Més no sempre és així,
després del temps esguerrat
no es poden adormir.
(Amb el lloc tot tant tancat,
quina calda han de sofrir).

L'home, que es troba emprenyat,
una finestra ve a obrir,
i es queda molt espantat
acabant de descobrir
uns ulls que amb ell s'han fixat.

Respira fondo i per fi...
s'adona tot consternat
que no els mira cap botxí,
sinó un mussol acampat
damunt la rama d'un pi.

Sospira tranquil·litzat
i se'n torna cap al llit.
Després de tanta ansietat
se li aflueix el cos rendit
i s'adorm tot d'un plegat.

Però el tema no és senzill:
estant ben endormiscat..
el desperta el cant d'un grill.
- Maleït sigui, diu cremat,
ja n'hi ha prou de tant perill-

(No pot més, està esverat,
li crema la sang al pit)
Els dos ja s'han aixecat
i fan un remenadís
buscant aquell condemnat.

No el troben, és que ha fugit?
Ja no canta, ha callat,
(no hi deu ser, s'ha escapolit).
- Deixem-lo, s'haurà escapat,
tornem de nou cap al llit.

- El racó no l'he mirat-
exclama ella amb neguit.
-Poser s'hi ha amagat
i espera que anem al llit
per tornar més animat-

Mou un moble tot seguit
amb l'instint esperançat,
i de sobte ¡fot un crit!
temorenc i esgarriat,
i d'un bot va dalt del llit

deixant l'home amoïnat
- Que et passa, què es aquest crit?-
li pregunta d'un plegat.
- Noera el grill, qui ha fugit
sino una rata pel forat-

-“Redéu”, quina mala nit,
malament hem començat,
deixem la rata i el grill,
i tornem al llit aviat,
per que si ells veuen perill

surten per on han entrat-
(I així ho feren tot seguit)
Tenint el cor tan cansat

caigueren molt adormits,
amb el cos embolicat.

(El sol llueix molt eixerit,
encara no han despertat)
Dos moscons en fan brunzit
revoltant damunt del nas,
- la mare que els ha parit-

remuga l'home enfadat.
- Ni de dia ni de nit
pot estar-se un descansat-
Desenreda el cobrellit,
es cobreixen ben bé el cap.

Sota la roba embotits
respiren l'aire aviciat,
que els arriba fins al pit
i els deixa mig ofegats.
-Fora roba, fora llit,

aixequem-nos d'un plegat,
i gaudim del sol bonic;
l'hora és de la veritat,
deixem la nit a l'oblit
i fem-nos un pa torrat-

A la cuina tot seguit,
es preparen l'esmorzar:
una plata d'amanit
i un tros de pernil salat,
per saciar el cos esvaït.

Quan comencen a menjar,
es despenja per un fil
que del sostre va baixant
una aranya grossa i vil
per tornar-los a empipar.

Abans que arribi al pernil,
amb un diari doblegat
ell li fot un cop sec i viu,
fent-la caure de patac...
dins la plata d'amanit.

- Quin fàstic que m'ha agafat,
treu aquest bitxo d'aquí,
em sembla que ja he esmorzat,
ixo, buscaré al jardí
algun racó assossegat-

La porta acaba d'obrir,
surt amb el ull aclucat
i a la vora del camí
un gripau eixarrancat
gran basca li fa venir.

(Ja en té prou, ja s'ha acabat...)

- Si del lloc no es pot gaudir
per tants monstres habitat,
tornem-nos-en cap al pis...
No havíem d'haver marxat-

L'home rep tot tan feliç
la idea de fotre el camp.
Fan maletes tot seguit,
les carreguen a l'instant,
i adéu, indret maleït.

Assegut l'home al volant
gira el cotxe per sortir...
i en aquell precís instant
una vespa s'hi embotí.
(De sobte la sent fiblant).

Que ferotge és el destí,
tot i estar a punt de marxar
encara ha de sofrir
la picada esgarriant
de comiat d'aquell veí.

Amb el rostre mig inflat
acut a ca l'amic,
i retrau molt esverat

tot allò que ha succeït
a la seva propietat.

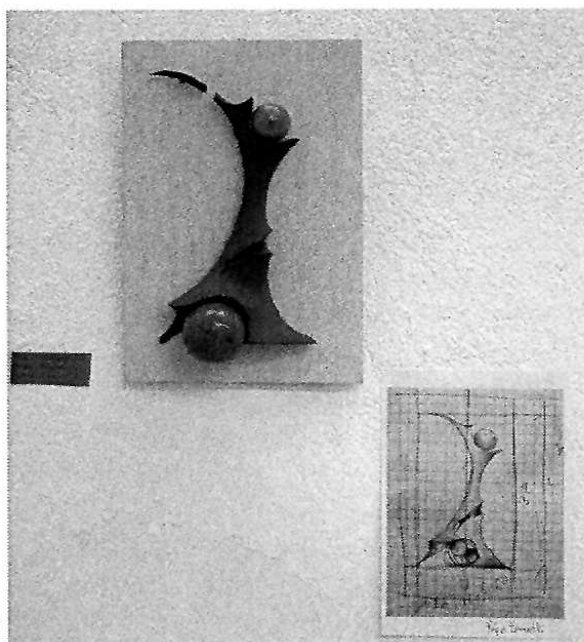
- No hi ha dret, tu que ets amic
ens havies d'avisar,
que hi campava l'enemic
sempre a punt de molestar
tant de dia com de nit-

- Ai, pobre gent de ciutat,
traieu-vos aquest neguit,
i penseu per un instant
qui fou allí l'enemic
qui a qui volgué empipar.

Si no us plau aquell destí,
ben fet el fet de marxar.
L'entorn del camp és així,
i així s'ha de conservar.
La natura és compartir

i a l'hora respectar;
és lliurar-se al destí,
és voler-se integrar,
és conviure-hi i gaudir
d'una immensa llibertat.

Crec que erràreu el camí
en fugir de la ciutat,
torneu al vostre fortí...,
si allò no us ha agradat
bona pasqua i bon profit -.

Escultura d'Antoni Fe

BAHIA: ENCANT I MÀGIA

Joan Ramon París

Hi ha una cançó brasilera que particularment m'encanta, duu per títol *A Felicidade* i en la seva lletra es condensa tota l'expressió del Carnaval. El que ens conta aquesta cançó tracta sobre la importància de les emocions, de l'esclat de la sensualitat, de la vida mateixa enfront de la dura realitat d'una gent sumida en la més profunda de les pobreses. Aquest és l'autèntic sentit del Carnaval, la festa adquireix un sentit catàrtic en el qual per uns pocs dies la gent queda encantada a la mercè de la somnolència i la fantasia. Res no és el que sembla, les classes es desclassen i els rics s'integren en una massa uniforme plena de llum i color. Això adquireix especial rellevància en el cas de Salvador que a diferència de Rio té un caràcter marcadament popular. El Carnaval no se celebra en un recinte tancat com és el cas del Sambòdrom de l'altra gran urbs del sud, sinó que la festa se celebra en qualsevol lloc o racó dels seus carrers i places. És per aquest motiu que no vaig dubtar a acostar-me a Salvador per a experimentar com era aquesta famosa explosió d'alegria i goig.

La *Salvador* que jo vaig conèixer, conserbava encara l'esperit salvatge d'aquells primers bucaners que van colonitzar la ciutat a principis del segle XVII. L'ambient bohemi i marginal es confonia en els carrers i places, en cada racó, en cada cantó, podies trobar *històries vives* de gent que per a poder menjar feia gala de la seva imaginació o inventiva. En aquest viatge volia experimentar l'eclosió de la festa, l'esclat del goig en una societat multiracial, on es barregen i confonen els déus africans amb la més rànica tradició catòlica, observar els humans sumits en les més profundes de les fantasies.

L'hotel es troba en el complex turístic d'Embarra, a escassos 5 quilòmetres del centre, en una zona típicament de platja. És un d'aquells llocs d'on és millor escapar, perquè allí es concentren gran quantitat de persones que viuen exclusivament del turisme que conjuguen divinament amb els típics estiuejants que volen viure un carnaval adulterat. Des d'allí, cada tarda cap a les cinc, després d'haver

gaudit d'un abundant dinar en el qual els sucus tropicals són les estrelles, recorro amb un taxi els escassos quilòmetres que em duen a l'estació d'autobusos, veritable punt limítrof de la urbs. A partir d'aquí, em submergeixo en el maremàgnum de gentada que igual que una processó va ascendint des de l'extraradi fins a arribar al *Pelourinho* autèntic nucli antic de la ciutat.

Es tracta també de perdre la noció del temps, deixar els rellotges a casa, i viure la fantasia que pot oferir la nit de lluna plena. Al principi, no trigues gaire temps fins a arribar a la zona del barri negre de la ciutat, allí en una aïllada plaça pública un grup de *zambos* canten i ballen al so de les maraques. L'àrea marginal, se situa a les proximitats i és en aquelles miserables barraques on viuen els antics descendents d'esclaus que ocupen com antigament l'escala més baixa de la societat.

Però allò no importa, en *els dies d'oblit* i tot es converteix en música, ball i fantasia, on s'intenta superar la crua realitat que significa el buscar aliment per a sobreviure. Els negres són associats a la marginalitat ja que es tracta d'un grup desestructurat culturalment i que han substituït els barracots de les antigues plantacions per barraques immundes concentrades en la misèria. Però en els dies de Carnaval tot això no importa i és el millor moment per a demostrar al so de la música i el balanceig de malucs que ells també existeixen per a ser participants d'una gran festa d'aclamada referència popular.

El recorregut cap al *Pelourinho* es fa bastant complicat a tenor de la gran multitud que omple els carrers o quan els *autocars elèctrics* descoberts inunden les calçades. Aquests són emprats per la ciutat per a lluir els seus millors cantants internacionals que situats en aquest artilugi errant desgranen cançons de samba, o forro amb les quals es guanyen un auditori enardit.

La caminada és millor prendre-se-la amb calma, parar en els molts bars que inunden el passeig i observar mentre prens una cervesa com es mou la gent, les seves expressions en el

rostre que sovint adquireixen una vaga tonalitat infantil. Enmig de la nit tropical, tot són somriures, converses en les quals s'expressen en veu alta una sèrie d'idees que són recollides per un auditori que alhora participa en l'esdeveniment. Mentre estic allí, saludant les amistats que encara que recents semblen conegudes des que el món és món, un mulat em regala un preservatiu. Ho observo amb especial atenció, ja que a l'embolcall hi haescrites les sigles d'una ONG que recomana la campanya de prevenció.

Resulta evident, que davant d'una festa de passions deslligades, la promiscuïtat arriba al seu màxim zenit. Brasil és un dels països del món mes afectats per la sida i també representa un dels majors fracassos en polítiques sanitàries. La causa és ben simple, quan una gran part de la població solament té l'esperança de *viure al dia* i no sap quan es fica al llit què ocurrerà en un pròxim futur, poc importa afrontar la mort quan es té tant poc per perdre. Aquesta tremenda quotidianitat en la qual el dolor, la pobresa i el sense futur s'entremesclen provoca que molts dels seus habitants anhelin viure amb la major intensitat possible tots els seus aspectes: sexe, drogues o alcohol, sense importar-los les seves conseqüències. Més que mai s'intenta viure *el present* per a una societat desestructurada en el seu passat i sense cap esperança en el futur. No és per tant amb les polítiques sanitàries on s'aconseguiran resultats en la lluita contra la plaga, sinó més aviat amb mesures socials que proveeixin d'instruments per a poder viure d'una forma molt més digna.

El carnaval a Bahia també té un aspecte místic que no pot negar l'origen negre heretat dels ancestres africans. No deixo de recordar, mentre prenc la cervesa, com va començar el primer dia de gresca. Observar com la gent corria nerviosa pels carrers esperant l'esclat de la festa, en un temps de "*transició*", en el qual res no és el que era, allò material, la dura realitat es va diluint a poc a poc per a transformar-se en l'esclat de la irrealitat, de la unió o de la interrelació social. És per això que es tracta d'una festa *popular* en el més ampli sentit del terme, on els pobres de solemnitat poden alternar amb els rics potentats criolls hereus dels antics colonitzadors portuguesos.

Però, a diferència de tot l'any, ara qui marca

la pauta de la festa són les agrupacions de barri que han estat tot un any preparant un esdeveniment que representa un esclat de goig però alhora un final encara més concloent i definitiu.

El vell cicle de vida i mort es transforma aquí en passió i fi, fantasia que emborratxa per a fugir de tot abans que tot acabi inexorablement. Són els *Oludum*, amb els seus tambors i els seus cants que des d'un *lloc sagrat* des de l'alt d'un turó prop de la ciutat, marquen l'inici del desenfrenament. Cal fer constar que aquesta agrupació té unes connotacions religioses ja que en la seva gran majoria són descendents dels bruixots que fan del "*ritual*" i de la *màgia* la raó d'existir. Quan els *Oludum* se situen en aquell espai singular, senten l'energia canalitzada per les seves venes i és a partir de la comunió amb els antics déus quan comencen a retronir els tambors per tota l'urbs. És quan la gent, comença bruscament a ballar, a somriure, a cridar a contagiar-se de l'esperit carnal, quan definitivament l'eco dels *Oludum* ha trencat el trànsit cap a l'irreal, quan l'il·lusori cobra sobtadament forma davant les masses.

Continuo el meu camí ascendint pels bulevards que serpentegen i ascendeixen cap a la part antiga. Recordo com a l'hotel, m'han advertit reiteradament que no dugui res de valor a la vista, i així ho faig encara que això no és obstacle perquè els amics de l'aliè palpin descaradament les butxaques dels pantalons. Per a sortir d'aquest problema no se m'ocorre altra solució que situar-me darrere de les patrulles policials que ara i adés irrompen en la ciutat i mantenir el seu rítmic pas. Així en filera índia, vaig avançant més ràpidament sense sofrir aclaparaments ni topar-me amb cap lladregot. No obstant això, en una societat desestructurada com la bahiana, la violència es troba present en tots els àmbits de la vida. A pesar dels programes socials que conviden a desistir de l'ús de la intimidació, és bastant habitual presenciar baralles enmig del carrer on surt a relluir la *capoeira*. Aquesta és una manera de lluita que van inventar els esclaus de les plantacions com un mètode de defensa enfront de l'opressió dels antics criolls. És per tant habitual veure com el ritu d'aquesta (en el qual les cames s'allarguen com si fossin serps llançades amb força al cos de l'oponent) aflori, fruit de l'alcohol o per qualsevol discussió del tot absurda.

Tothom s'aparta, es col·loca en cercle, observen temorosos el repte dels rivals, esclaten els ràpids girs i cabrioles, obeint als impactes dels vells usos, de les velles normes no escrites que recorden els esforçats gladiadors romans. No hi ha policia, només es pot apel·lar a la bona voluntat popular per a resoldre conflictes i una vegada es dissol, torna a produir-se la marxa, a sonar la música, a balancejar els malucs, a sentir el *present* oblidant el passat ingrat.

Vaig creuar per la placeta que es troba a l'inici del *Pelourinho*, allí en l'àmplia esplanada, s'obté una magnífica vista del port. A sota es troba el mercat i a l'altra punta de la badia la famosa església de Bofim, famosa per ser lloc de trobada de bruixots que es converteixen en déus al finalitzar llargs períodes de dejuni o abstinència. Però la fama d'aquell lloc és deguda que a l'època colonial quan es va constituir el principal mercat d'esclaus de Brasil. Si es presta un poc d'atenció, encara es pot veure els forats a la pedra, on s'enganxaven els grillons amb els quals es retenien els braços o cames d'aquells ancestres negres.

Allí, s'apilaven els esclaus per a ser venuts com a *mà d'obra* a les plantacions pròximes. És aquest, un lloc de dolor, però que en aquests dies s'ha convertit en alguna cosa popular per a la gent de color. Sembla que les seves trepitjades, les seves danses, les seves mirades al mar, vulguin oblidar aquell passat i pensar en un nou present. Però, de sobte, un d'aquells descendents interromp bruscament els meus pensaments. Es dirigeix a mi, preguntant-me que faig en aquella plaça que ara representa un símbol d'alliberament. És una conversa (o un monòleg) inquisitiu en el qual duu implícit el ressentiment d'aquell passat. No dóna lloc a resposta i el millor és abandonar el lloc i endinsar-me en la ciutat vella.

Continuo el meu camí per a arribar finalment al meu punt de destí que no és altre que la plaça colonial que presideix els antics casalots criolls. Allí prop de la catedral, entre l'arbreda es troba la terrassa d'un bar on serveixen tot tipus de begudes reconfortants (*caipiriñas*, *caipiroskas*, etc.) però és sobretot el lloc on es troben els meus nous amics brasilers.

Sembla mentida, que la comunicació sigui tan intensa en un país que fa del tropicalisme el seu sant i senya d'identitat. És increïble com la fluïdesa dels diàlegs desemboqui en amistats sòlides, és com menys sorprendent que persones

conegudes fa quatre dies sembla que hagi tractat amb elles tota la vida. El que en el meu país, resulta costós i normalment desemboca en amistat després d'un període relativament llarg d'interacció, aquí és directe i marcadament solidari. Ells saben que ets estranger i per tant estàs més exposat a tot tipus de contratemps, la seva labor de *protecció* és immensa, fent-ho sempre amb el somriure als llavis.

Els dies de Carnaval sempre s'han associat a exuberància i a promiscuïtat sexual, no obstant això en l'ànima del brasiler no és el sexe, en aquestes dates, més important que la festa. És més, l'amor es relega a altres moments, i ningú, a pesar del sensual balanceig dels malucs i dels més que generosos escots de les mulates, vol perdre's aquells màgics instants.

Dita al revés, seria un error lliurar-se al plaer en nits en el qual el món sembla haver-se transformat en una passió col·lectiva de en què la negritud dels *Oludum*, la fantasia de la vestimenta, els gremis homosexuals, o la qualitat de les cançons bahianas inunden els carrers per a donar testimoniatge de felicitat a la ciutat o al món.

No obstant això, res no roman, consulto el meu rellotge. He trigat 6 hores a arribar al meu destí: vaig sortir de les platges d'Embarra a les cinc de la tarda i ara que he arribat a aquella bella plaça són les onze de la nit en punt. És allò una demostració que el temps no existeix, que tot és il·lusori i així en aquest fluir constant em deixo dur per la festa i pel destí.

Em desperto en un hotelet amb ampli sabor colonial, en un lloc que em sembla irreal, a mig camí entre esperit i matèria. Amb l'alba se n'ha anat la nit i amb ella el carnaval, el ball, la vida desembocada emparada per la foscor. També a l'alba van desaparèixer les nits d'amor i ara en el moment que s'entrelluca un poc de claredat, m'atanso al balcó per a contemplar l'aigua verdosa que xoca fragorosament contra les roques. Des d'allí, amb l'oceà davant, tinc una sensació meravellosa. Les cases colonials enclavades en les roques s'estenen en un ampli cercle vorejant l'àmplia badia, i allí a la llunyania ja solament queda el mar. La llum em toca la cara, l'olor a salitre s'intensifica, escolto el murmur de les ones quan lentament la ciutat desperta.

LA PROTECTORA D'ARTESA PARTICIPA AMB APROMI I ELS NOIS I NOIES DE SANT JOAN DE DÉU

Fa alguns mesos que el centre de Sant Joan de Déu ens va demanar de poder venir els caps de setmana, preferentment diumenges, amb un parell de monitors per tal que els nois i noies del centre puguin fer l'activitat d'estar amb els nostre animallets i passejar-los, raspallar-los etc.

Com ja sabreu Sant Joan de Déu té moltes seus on fan multitud d'accions d'ajuda i solidaritat envers persones amb necessitats diverses. A les terres de Lleida és molt

coneguda la d'Almacelles que es dedica, entre altres activitats, a l'atenció i cura de persones adultes que tenen necessitats educatives especials i alguna deficiència. Es va crear el 1965 i fa poc van inaugurar el *Jardí dels sentits* per tal d'estimular-los amb el contacte de diferents parts del cos (peus, mans, vista...) amb relleus i colors determinats. També està obert, aquest jardí, a altres col·lectius: escoles bressol, llars de jubilats etc.

La col·laboració amb la protectora d'Artesa de Lleida va començar fa uns tres mesos.

L'objectiu és comú: tant les persones com els animals necessiten afecte i companyia i en aquesta relació entre uns i altres l'èxit està assegurat. Ells estan contents de fer una bona passejada sota els arbres del canal amb els nostres amics i els gossets frueixen d'allò més amb unes persones tan agradades i afectuoses. Estem contents de poder comptar amb la seva col·laboració i d'haver-los pogut oferir les nostre modestes instal·lacions per donar-los suport en aquesta activitat de contacte amb els animals domèstics.

En aquest mateix sentit ens han trucat des de l'entitat APROMI de les Borges, associació fundada el 1976 a Juneda on entre altres serveis n'ofereix un de teràpia ocupacional que, a través d'un programa individual de rehabilitació, pretén la màxima integració social de cada una de les persones.

A tots i a totes donem la benvinguda i desitgem que la relació sigui del tot satisfactòria per ambdues bandes. Gràcies per confiar en nosaltres.

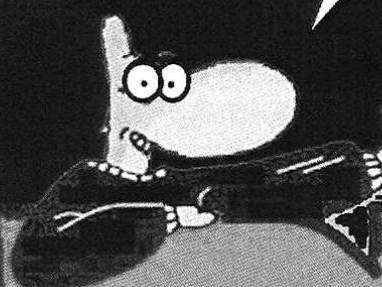
PHIL amb l'AJALL

ENS TROBAREU CADA CAP DE SETMANA AL RECINTE DE LES PISCINES D'ARTESA DE LLEIDA FINS A FINALS D'AGOST

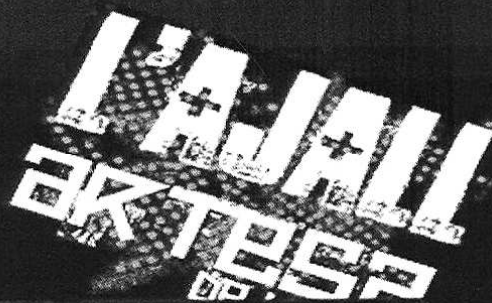
Hola amics sóc en PHIL desde ara el personatge de la revista "LA FEMOSA" i jo ajudo a l'associació de joves d'Artesa de Lleida porque ells os han ajudar primer a vosaltres...així que ara

AJUDA TU TAMBÉ...

Si voleu una samarreta de l'AJALL, compreu-la al recinte de les piscines

POL PUERTAS

11a MOSTRA REPRESENTATIVA DEL BESTIARI FESTIU DE CATALUNYA

Josep Mª Carrera

El passat 12 de juny del 2010, el **Griu** i els seus acompanyants van participar a la 11a Mostra, emmarcada en la 5a edició de Sabadell *Festa i Tradició* i en la celebració del 25è aniversari del Drac Antonot de Sabadell.

La ciutat de Sabadell i la Colla *Forques de Can Déu*, són aquest any els encarregats d'organitzar *La Mostra Representativa del Bestiari Festiu de Catalunya*. Les Mostres que es realitzen any rere any pretenen donar a conèixer la diversitat del bestiari festiu existent en tot el territori català i aquest és l'exemple :

BESTIARI ORGANITZADOR:

- 1) **AMFITRIÓ:** DRAC ANTONOT de SABADELL (Vallès Occidental).
- 2) **MASCOTA:** DRAC DE L'AGRUPACIÓ DE BESTIARI (Catalunya).

BESTIARI TRADICIONAL

- 3) **BOU:** BOUD de BARCELONA (Barcelonès).
- 4) **CAVALLETS:** CAVALLETS de MATARÓ (Maresme).
- 5) **CUCA:** CUC de MOLINS DE REI (Baix Llobregat).
- 6) **DRAC:** DRAC de GRANOLLERS (Vallès Oriental).
- 7) **GUITA:** GUITA DELS BLAUS de GRANOLLERS (Vallès Oriental).
- 8) **LLEÓ:** LLEÓ ALAT BRUMOT de GAVA (Baix Llobregat).

- 9) **VÍBRIA:** VÍBRIA DEL POBLENOU de BARCELONA (Barcelonès).

ALTRES TIPOLOGIES

- 10) **ÀLIGA DE FOC:** ÀLIGA de SITGES (Garraf).
- 11) **AQUÀTIC:** CARPA JUANITA de VILANOVA I LA GELTRÚ (Garraf).
- 12) **BOSCÀ:** LLOBA de CALELLA (Maresme).
- 13) **COREOGRÀFIC:** DRAC de REUS (Baix Camp).
- 14) **ESCATOLÒGIC:** BOC de VANDELLÓS (Baix Camp).
- 15) **FANTÀSTIC:** VÍBRIA VOLADORA LLACUNALBA de CANYELLES (Garraf).
- 16) **GRANJA:** GALL de MALLA (Osona).
- 17) **HERÀLDIC:** GRIU d'ARTESA de LLEIDA (Segrià).
- 18) **INSECTE:** FIL·LOX. FERA de SANTSADURNÍ D'ANOIA (Alt Penedès).
- 19) **LLEGENDARI:** DRAC MAGNAFOC de VILOBI DEL PENEDÈS (Alt Penedès).

20) MITOLÒGIC: PÀJARA de TERRASSA (Vallès Occidental).

21) PLOMAT: POLL FOLL de RIPOLLET (Vallès Occidental).

22) PREHISTÒRIC: MAMUT VENUX de SANT VICENÇ DELS HORTS (Baix Llobregat).

23) RAPINYAIRE: DUC de LES ROQUETES (Garraf).

24) RÈPTIL: DRAC DE GRÀCIA DE BARCELONA (Barcelonès).

25) SALVATGE: CA CÈRBER BRETOLÀS DE BARCELONA (Barcelonès).

La diada va estar força entretinguda amb el següent programa :

-17 h, 11ª Mostra Representativa del Bestiari festiu de Catalunya. Plantada de 25 grups del Bestiari de tot Catalunya.

-18 h Tradicions en dansa. Sardanes per ballar, danses tradicionals, Sardanes de llüiment i Corals Clavellines. Amb la

participació de la Cobla Contemporània, Esbart Dansaire, Colla Sabadell, Grup Sardanista Mirar al Cel i STC. Coral Estrella Dorada.

-18.30 h Cercavila del Bestiari , colles de diables i percussionistes (sense foc).

-21.30 h Gran Correfoc del Bestiari i Diables. Gran final de foc amb els grups participants

-24 h. Concert amb el grup Rauxa.

Cal destacar, en la cercavila de la tarda, la participació del grup de percussió, ja que sense ells no hauria estat el mateix; donen la intensitat musical adequada per fer vibrar, amb els seus ritmes, tots els qui observen i escolten els tambors en passar pels carrers, també vàrem comptar amb la col·laboració de dos músics arrelats a Artesa de Lleida com són el **Jordi Cevolla** (Flabiol i tambor) i **Robert Vidal** (gaita i gralla) que van fer les delícies de la gent en la interpretació de la peça musical en la qual el **Griu** va ballar al mig de la plaça mentre la gent aplaudia al ritme de la música , un moment irrepetible i emocionant.

L' anècdota més divertida, el menú del sopar de les colles participants: mongetes amb botifarra, un dels detalls que es recorden en tornar a casa.

Salut i foc!

Jordi Cevolla (Flabiol i tambor) i Robert Vidal (gaita i gralla) en plena actuació

HO HEM LLEGIT A...

ESPORTS BASES

DISSABTE
27 DE MARÇ DEL 2010
SEGRE

5

FUTBOL CADET/INFANTIL/ALEVÍ

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

l'Intercomarcal, campió cadet

Amb la seua victòria al camp de l'EFAC (0-2), l'Intercomarcal s'ha proclamat de forma matemàtica campió de la Segona divisió Cadet (grup 10) assolint l'ascens a la Primera divisió amb tan sols dos derrotes al llarg de la lliga. L'equip campió, entrenat per Jordi Masbernat i amb l'ajuda inestimable del delegat Joan Torrent, ha estat integrat pels següents futbolistes:

Edgar Sans i Tobias Werner

com a porters; i com a jugadors de camp, Roger Massot, Curial Gallart, Marc Andrés, Agustín Rodríguez, Gerard Sanuy, Gerard Herrera, Pol Companys, Marc García, Joan Torrent, Marc Campanera, David Carrera, Arnau Torrent, Adrià Jové, Italo Rodríguez, Ruben Sans, Bilai i Denis Queralt. Un èxit més de l'Escola que presideix Josep Gallart, i que té Carles Gelonch com a director esportiu.

Aquesta és la plantilla de l'equip campió de la Segona divisió Cadet, l'Intercomarcal.

Els equips cadet i aleví A de l'Escola de Futbol Intercomarcal, en els que hi ha diversos jugadors del nostre poble, s'han proclamat campions de les seves respectives lligues de Segona Divisió.

ESPORTS BASES

DISSABTE
1 DE MAIG DEL 2010
SEGRE

5

FUTBOL INFANTIL/ALEVÍ

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

FUTBOL

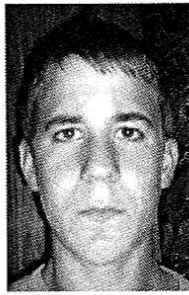
Intercomarcal, campió amb gol

L'Escola de Futbol Intercomarcal ja és el campió, de manera matemàtica, del grup 11 de la Segona Divisió infantil I, per tant, i de cara a la propera temporada, nou equip de la Primera Divisió. La seua ha estat una victòria inqüestionable. De la mà del tècnic Marc Arumí (i amb l'ajut inestimable dels delegats, Carles Barberà, Emilio Pijuan i Manel Vilaró), l'equip, tots amb jugadors nascuts l'any 1998, s'ha caracteritzat per la seua ca-

pacidat golejadora amb 127 gols en 24-partits i amb tan sols 13 d'encaixats (solament dos derrotes). La plantilla campiona ha estat la formada per Benjamí Invernón, Eudald Pijuan, Judit Vilaró, Jordi Barberà, Miquel Bosch, Guillem Andrés, Albert Ibars, Xavier Mir, Guillem Palou, Josep Boronat, Joel Roura, Eduard Amenós, Arnau Barril, Jaume Cases i Gerard Puig. Baix Segrià i Mollerussa han ocupat el podi del grup.

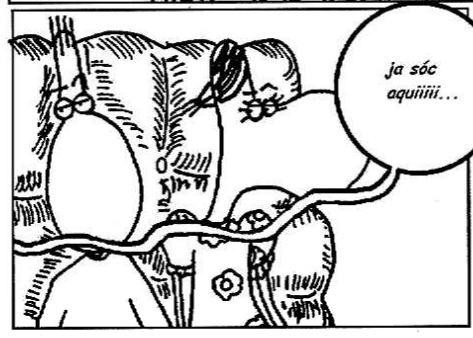

Aquesta és la plantilla guanyadora de l'Intercomarcal, campió del grup 11 aleví.

PHIL

**A TORNA
COMENÇAR! UN
ALTRE COP**

CALENDARI

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	SETEMBRE			

CALENDARI

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	SETEMBRE			

TELÈFONS I HORARIS D'INTERÈS

Ajuntament 973 167162
 Assistent social: dimecres alterns 973 167315
 Correus: dilluns a divendres, 8-10 h, dissabte 8-9 h
 Farmàcia 973 167204
 Biblioteca: dimarts i dijous de 6 a 8 de la tarda
 La Femosa 973 167809
 Veterinari de la Protectora Local:
 Jaume Armengol 626869516

V3 Hospital Veterinari 639367888
Adreça electrònica de La Femosa:
lafemosa@artessalleida.cat
 Metge 973 167291
 Metge urgències: Dies feiners: 15 h – 8 h i els festius tot el dia ... 973 142029 / 973 142033
 Museu..... : 973 167162 (hores convingudes, Ajuntament)

Horari dels autobusos que paren a Artesa				
LLEIDA a ARTESA			ARTESA a LLEIDA	
De dilluns a divendres				
11 h		Matí	7 h 10 min	
12 h			8 h	Cogul
13 h 15 min	Albagés - Cogul			8 h 20 min ESO
			9 h 40 min	
			12 h 10 min	
3 h	Durant el curs	Tarda	3 h 30 min	
4 h	Durant el curs		4 h 15 min	Cogul
5h 20 min	Puigverd		4 h 30 min	
6 h 30 min			5h 45 min	Puigverd
7 h 30 min	Albagés - Cogul			
8 h 30 min				
dissabte				
11 h		Matí	8 h 10 min	
12 h			9 h 45 min	
13 h 15 min			12 h 10 min	
7 h 30 min		Tarda	4 h 30 min	
NL2 (sud) divendres, dissabtes i vigílies				
0 h 10 min		Nocturn	0 h 30 min	Puigverd
2 h 00 min			2 h 20 min	Puigverd
4 h 15 min			4 h 35 min	Puigverd

SOLUCIONS ALS ENTRETENIMENTS

ESCACS

La seqüència guanyadora es 1.Txb7+, hxg5;
 2.Cc6+, Re8; 3.Te7++

SUDOKU

1	6	2	4	5	3	8	9	7
4	3	8	1	7	9	2	6	5
5	9	7	2	8	6	1	4	3
8	5	9	3	4	7	6	1	2
3	2	6	9	1	8	5	7	4
7	4	1	5	6	2	3	8	9
9	7	5	8	3	1	4	2	6
6	1	4	7	2	5	9	3	8
2	8	3	6	9	4	7	5	1

Cloenda de les sessions de ball

Excursió de l'Associació de Dones a les Caves Codorniu

Actuació dels alumnes de l'Escola Municipal de Música d'Artesa de Lleida durant la festa de cloenda del curs.

Foguera de Sant Joan

Actuació de la coral la Primavera Artesenca